

1

“Kom her,” hviskede jeg. Afstanden mellem os var fyldt med mørke, men natteluften trak min stemme mod ham. Den unge menneskehan løftede hovedet ved lyden. Han smilede til natten da han tog det første skridt mod sit endeligt.

Hans blik stoppede da det fandt mit. Munden åbnede sig let, men der kom ingen lyd ud. Skæret fra kroens fakler flakkede over hans ansigt. Jeg selv stod i intet andet end månens blege stråler, men han så mig klart og satte langsomt i bevægelse. Så snart han kom tæt nok på til at jeg kunne fornemme den nøddebrune farve i hans øjne, låste jeg mig fast i dybet. Musikken forsvandt for ham, det samme gjorde larmen fra kroens festende gæster. Kun vinden hvislede i hans ører, vinden og min stemme der førtes med den. Det kunne jeg se – han var allerede fortabt.

“Der er du.” Jeg smilede, min stemme smilede, han smilede. Genkendelsen mellem os var ikkeeksisterende, men ikke desto mindre kærlig og varm i den endnu kølige sommernat. Hans skjorte var knuppet op i halsen, og en mørkegrøn vest hvilede på hans skuldre. For hvert skridt han nærmede sig, følte jeg mig mere og mere magtfuld. Den brede skikkelse fik det til at prikke i mig, i mine kinder, mine tæer.

“Hej,” sagde han endelig. Hans stemme var dybere end jeg havde forventet, dybere end det unge ansigt antydede. Jeg rakte hånden ud mod ham, og han tog den som det mest naturlige i verden – måske dette var mere nyt for mig end for ham. Vores fingre flettede sig ind i hinanden, og han trykkede let sammen om min hånd.

“Emil, hvor fa’n bli’r du af?” Det tunge brøl blev efterfulgt af latter, men hannen for enden af min arm reagerede ikke. Han reagerede ikke længere på andet end mig. Jeg så væk. Vi var nødt til at gå. Ned til engen, til åen ved det knudrede elletræ, langt væk fra mennesker, bare os to.

Vi gik i stilhed, to væsner forbundet af flettede fingre som havde vi aldrig kendt til andet. Jeg sneg mig til at se på hannen mange gange, han stirrede ubehersket tilbage. Hans øjne varmede endnu mere end hans hånd.

Så standsede han brat som om han selv kunne bestemme, og slap min hånd. Det var ikke meningen. Han burde gøre som jeg ville, ikke som han ville. Han plukkede en kornblomst fra jorden og stillede sig igen foran mig. Måtte han det? Måtte han selv handle?

Der var dun over hans tynde læber. Han skubbede mit hår til siden inden han lod håndryggen stryge ned over min

kind. Et øjeblik stod han bare sådan, selv hans vejrtrækning gik i stå. Det måtte den ikke; det var mig der skulle tage den. Panikken bredte sig som ild gennem min krop. Hans hjerte hamrede stadig. Jeg fornemmede hvordan hvert dunk fik luften til at vibrere. Der var endnu tid.

“Hvad er du?” Han sukkede ordene, forvirret og lykkelig.

“Jeg er intet.” Jeg vidste ikke om vi burde tale sammen. Det gjorde mig ikke noget at han talte. Løgn, det gjorde mig meget at han talte. Det gjorde mig blød, det gjorde mig glad.

“Du er alt.” Han rystede på hovedet og strøg igen sin hånd ned over min kind. Forsigtigt satte han kornblomsten i mit hår. Jeg ønskede intet andet end at stirre på ham og hans vidunderlige menneskelighed. Uden at tænke trådte jeg et skridt frem. Jeg kunne mærke varmen fra hans krop stråle ind mod min. Han var høj og bredskuldret, men slank af skikkelse. Jeg lagde mit øre mod hans bryst. Hans hænder gled ned over min ryg, trykkede mig ind mod ham mens hans hage hvilede på mit hoved. Nattens dis smøg sig om vores fødder, trækronerne hvislede over os, og åens vand klukkede i nærheden.

Da jeg trak mig ud af omfavnelsen, slap han med det samme. Han ville mig intet ondt, og der var noget afventende i hans kropssprog. Som om han søgte min anerkendelse før noget andet. Jeg vendte ryggen til ham og gik videre mod åen.

“Kom nu,” hviskede jeg. Kornblomstens diskrete duft trængte ind i min krop. Jeg fortsatte med lukkede øjne.

“Har du et navn?” spurgte han bag mig.

“Ja,” svarede jeg.

Hans hånd fandt min igen, sørgede for at vi bevægede os sammen. Månen gav slip på sin form i åens spejl hvor den dansede lystigt.

Vores fødder sagde farvel til det mørkegrønne græs og hilste på det legesyge vand. Med forsigtige skridt gik vi mod punktet midt mellem de to bredder. Hannen tøvede. Hårene på hans krop rejste sig. Det var koldt for ham.

“Kom,” sagde jeg. “Vi skal i vandet.” Jeg lænede mig fremad og lod mine hårspidser blive gennemblødt af den rislende vandflade. Kornblomsten slap sit tag og gled med strømmen. Hannen, min menneskehan betragtede mig alvorligt.

“Pas på at du ikke glider på stenene.” Han holdt min hånd fast. Jeg kunne ikke lade være med at smile.

“Det er dig der skal passe på, fjollede menneske.”

Med en hurtig bevægelse rejste jeg mig op så mit hår rev vanddråber med sig mod den mørke himmel. Dråberne hvirvlede op, fangede månestrålerne og kastede sig tilbage i vandet. Hannen blev våd af min regn, og de nøddebrune øjne mistede deres alvor.

“Nå, det er sådan vi leger?” Så kom den smukkeste lyd ud af hans krop: et grin, rent som vandet i åen. Min egen stemme deltog inden jeg kunne stoppe den, og blandede sig med hannens, med sløruglens tuden, med det leende vand og elletræets svingende grene.

Vandet var vores nye element selvom åens dyr uden tvivl var uimponerede over den lykkelige støj og plasken. Jeg var gennemblødt, det samme var han. Hans læber fandt mig, min krop. Jeg modtog hans kys som havde jeg ventet på dem hele livet.

Morgengryet ville snart gøre hvad det kunne, for at skubbe natten væk. Vi søgte op af vandet og lagde os i en omfavelse på engens græs. Hannen rystede. Jeg var nysgerrig efter at undersøge hans krop; hvordan den både var blød og hård, behåret og glat. Hvordan den udviste både ømhed og begær på en gang.

Tiden var uvæsentlig indtil den ikke længere var det. Vores tid sammen var ved at løbe ud – min første indånding skulle gennemføres. Det var trods alt derfor jeg var her, derfor jeg havde valgt ham.

Vi lå ved siden af hinanden, og der var gået lang tid, det vidste jeg. Jeg turde ikke vente længere. Med ansigtet mod mit, med det rodede hår som en forvildet strålekrans, med rystende krop og et smil på sine tynde læber, skulle han nu give slip.

“Mand,” sagde jeg, for nu var han ikke bare en *han*. Nu var han en mand. Min mand. Han smilede bredere.

“Elskede,” svarede han.

“Er du villig til at give mig det dyrebareste du har?”

“Du må få alt.”

“Også dit liv?”

“Alt.”

Først tilladelsen, så indåndingen – det var reglen.

Jeg flyttede mig tættere på ham og lagde hænderne om hans unge ansigt. Han lukkede øjnene og lagde sin mund mod min. Jeg tog imod, sugede, rev ham til mig, ind i mig. Han gav slip – jeg mærkede det ske. Livet fyldte mig, bevægede sig ud i hver eneste mørke afkrog af mit væsen. Hans krop blev slap, forladt, og min egen følte ny, genvundet, på

bristepunktet. Jeg trykkede mig ind til ham, lagde hovedet mod hans bryst. Jeg ville nyde det lidt længere. Være hos ham et stykke tid endnu. Bare lidt.